

[Landbrugsministeren.]

fredsstillende. Vi ved fra hver gang, vi har trukket en sådan grænse, at der altid vil være nogen over grænsen, som føler sig — i mange tilfælde med rette — forurettet i forhold til dem, der har fået tilskud. Der er ingen tvivl om, at selvom de, der har børnene, bliver udsat for de største udgifter, har den største økonomiske belastning, er der også mange andre, for hvem det kan blive en kostbar historie, hvis man sætter priserne op, og som ikke vil få nogen erstatning på anden måde. Det beløb, der foreslås i forbindelse med rabatmærker, må man huske på, er nøjagtigt det samme, som man hidtil har været oppe på ved det begrænsede forbrug. Det vil altså sige, at hvis befolkningen bruger mere, skal den selv betale det, men vil man beholde den gamle eller en lignende ordning, vil det blive dyrere, for så må man betale det forøgede forbrug på to måder, både ved tilskud og ved øgede udgifter til indkøb af korn udefra.

Det ærede Medlem hr. Aage Fogh var meget ked af at skulle være med til at gennemføre råbatordningen — man må endelig heller ikke tro, at jeg er glad for det — og spurgte mig, om det ikke var muligt at undlade at tage hensyn til fordyrelsen på hvedemel og gryn og kun nøjes med i fremtiden at give tilskud eller rabatmærker, hvad man nu vil, til rugbrødet eller rugmelet.

Det er indlysende, at hvis man ville tage den prisforhøjelse og den deraf følgende forhøjelse i pristallet, dette forslag vil have til følge, ville en sådan ordning blive meget lettere at gennemføre, og jeg vil ikke være helt utilbøjelig til at tro, at den måske kunne gennemføres uden rabatmærker ved bibeholdelse af det nuværende tilskudssystem, dog således at man i stedet for at give tilskud til møllerne giver det til bagerne for at undgå fristelse til af fodre rugmelet op, for den er betydelig med de priser. Og det vil ikke medføre den forfærdelige omstændighed, som vil blive en følge af, at man følger handelsmøllernes forslag, der går ud på, at man giver et tilskud til alle bagerne, også hvedebrødsbagerne, i stedet for til møllerne, for der er jo i tusindvis af bagerne, der så skulle ind under autorisation, ind under regnskabspligt og kontrol; det bliver selvfølgelig ikke nær så mange, når der kun bliver tale om rugbrødsbagerne, så det at nøjes med rugmelet er et spørgsmål om viljen til at lade priserne på hvedemel og gryn gå op og tage den pristalsstigning, som følger heraf. Der er måske en mulighed. Jeg har ikke undersøgt det, for jeg har ikke været stillet over for det forslag tidligere, jeg ved

heller ikke, om rigsdagen vil gå med til det, men der er en mulighed for, at man kan slippe billigere igennem administrativt ved det.

Jeg ville have sagt det samme til det ærede medlem hr. Tholstrup, som det ærede medlem hr. Aage Fogh sagde. Jeg vil kun tilføje, at efter mit skøn er det den mest kapitalistiske tale, der er holdt her i rigsdagen under denne debat. Det ærede medlem ville påstå, at de samme, som man gav tilskud eller rabatmærker, måtte betale udgiften i skatter. Det er fuldkommen urigtigt. Det var en udmærket kapitalistisk tale, for de, der kan betale de største skatter, ville få en nedsættelse, men de andre ville, når man tager skatteforhøjelsen og forhøjelsen af priserne i betragtning, få en betydelig forhøjelse.

Til det ærede medlem hr. Aksel Larsen vil jeg gerne sige, at det ikke er rigtigt, når det ærede medlem vil påstå, at faren for opfodring ligger i frihandelskornets høje pris, navnlig slet ikke, når frihandelskornets pris ikke er højere, end foderværdien er. Nej, det er foderværdiens højde, der er afgørende for fristelsen til at opfodre. Når melet kun koster en snes kroner pr. 100 kg, men foderværdien er nogle og fyrrer, er det lige meget, om frihandelskornets pris er oppe på 42 eller 62, det er opfodringsværdien, der er afgørende, og for øjeblikket ligger det også sådan, at opfodringsværdien og frihandelskornets pris er den samme. Det er kun, når besætningerne er for store i forhold til de tilstedeværende foderbeholdninger, at frihandelskornets pris kommer højere op end foderværdien. I øjeblikket, hvor forholdet er det modsatte, hvor besætningernes størrelse er lavere, end de tilstedeværende foderbeholdninger giver mulighed for, vil frihandelskornets pris sikkert ikke komme op over foderværdien.

Jeg erklærer mig rede til under forhandlingen i det udvalg, der formodentlig vil blive nedsat efter denne forhandling, at drøfte de forskellige muligheder. Det er ikke nogen religion, ikke noget dogme for mig, at der skal indføres rabatmærker. Kan man finde noget bedre eller en ordning, der er lige så god og tillige let og billig at administrere, er jeg naturligvis tilfreds med det.

Tholstrup: Det ærede medlem hr. Aksel Larsen spurgte, hvornår han havde sagt, at statsdirigeret økonomi var dyrere. Jeg skal dertil sige, at her på talerstolen blev der sagt af det ærede medlem, at han var bange for, at denne kontrol med rabatmærker og lignende ville koste mere, end det hele var værd, og det ærede medlem fremdrog som eksempel en kassebedrøver, der havde snydt for 60 000 kr. Bestyrelsen for selskabet havde